

- 3 - Perspektivy hajzlů
- 4-5 - Dolů po Anduině
- 6-7 - Iednička vs záchod
- 8-9 - Hlášky kámošů
- 10-11 - Derniéra potřeb
- 12 - Devět čuráčích hlav
- 14-16 - Od sci-fi k magorům a Magorovi

- 17-18 - Když je člověk neslavný
- 19-20 - Sciphy, Scip-hy
- 21-24 - Doga X
- 25-26 - Chlupatá černá skříňka
- 27-31 - Projekt Omikron
- 32-33 - Betlém, a. s., město rekordů a kuriozit
- 34-35 - Město

Pelhřimovský otazník 19/2022
Obálka: Janul
Téma: Sci-fi

Vážení spoluobčané,

rok 2022 jsme všichni očekávali s notnou dávkou nového roku. Přejeme si navzájem, aby nám dávka ironie přinesla štěstí, radost a úspěchy ve zdraví. Jsme si vědomi, že to nebude rok snadný (jak jinak). Z médií a zlých sociálních sítí nás obklopují zprávy z domácího prostředí i ze světa, což je hluboce znepokojivé. Inflace, zdražování, deflace, zlevňování, pád kryptoměn a celková kultivace kybernetických útoků jsou dobré výhledy do budoucna. Předšlé dva roky jsme se na těchto útocích podíleli a myslím, že jsme jejich etiketu útok od útoku posunuli únosným směrem.

Minulé roky nám ukázaly, jak je naše civilizace křehká a že život není samozřejmostí. Mnozí z nás se ztratili, například v lese a podlehlí tak chmurám a sepsi. V takových chvílích si vzpomenu na své předky a uvědomím si, kolik těžkostí nemuseli vůbec zvládat. Války, krize, znárodnování, nesvoboda se jim vyhnuly obloukem. Dobře jim tak. Přesto žili své životy, pracovali, bavili se, rodily se jim děti, které ledabyly vychovávali. Toto uvědomění mi dává sílu nesnadnou realitu překonávat. Přes zmíněné problémy dnešní doby zůstávám optimistou. A to vždy, když po ránu sednu na vyhřátou mísu a na všechno se pěkně...

Nenechme se převálcovat negativními zprávami, radujme se z opravené kanalizace a z toho, že nám nejdůležitější zařízení (po posteli) splachuje. Snažme si vyhradit čas na své vyměšování. To je totiž zdroj, ze kterého můžeme čerpat energii k tomu, abychom každodenním místostarostem úspěšně čelili.

Z perspektivy hajzlů se svět jeví tak nějak lépe. Při hlubším zamýšlení nás v Radě hajzlů napadlo, že by nebylo vůbec od věci ve spolupráci s P? uspořádat soutěž o Ceny největšího hajzla v následujících kategoriích:

1. Největší hajzl města
2. Nejčistší veřejný hajzl
3. Zásluhy za rozvoj kultury vyměšování
4. Speciální cena za rekord ve vyprazdňování na čas

Přihlášky prosím pošlete potrubní poštou. Nezapomeňte spláchnout, jinak nemusí být přihláška doručena.

Děkuji Vám za pozornost a přeji vícevrstvý toaletní papír!

Dolů po Anduině

Von Oelsnitz

Dúnadan

Bitva u Helmova žlebu

Světlo Valar

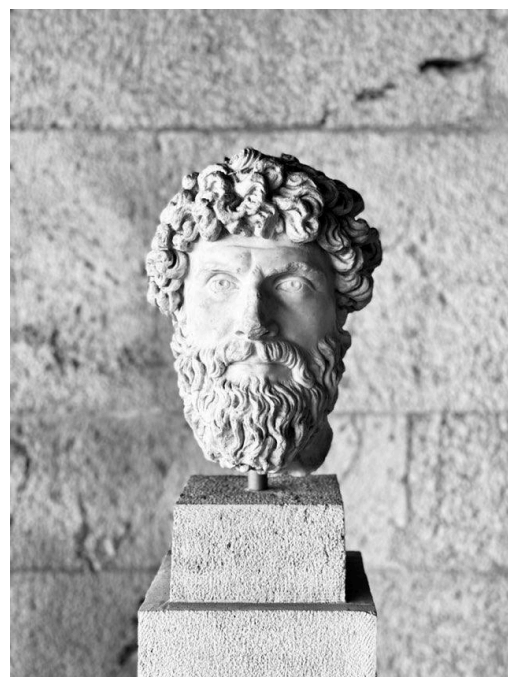
Zlomené dědictví

K Eldorasu

Po bitvě u Helmova žlebu

Aran

Po veleúspěšné rubrice, co mají dietoložky v ledničce přichází další neotřelá záležitost. Já mám samozřejmě v ledničce sádlo. Pak je tam už asi 2 roky marihuana v sádle, kterou si slibuji hodit do lázně, když se jdu koupat a vždycky na ní zapomenu. Následují zavařeniny různě starých marmelád, sem tam něco přimrzne na zadní stěnu a taky se vyskytne něco plesnivého, protože lednice je zavalená jídlem a není v tom žádný systém. Ne nadarmo se lednička přezdívá facebook.

Mno, ale mně nejdu z hlavy záchodové dveře. Na hajzlíku tráví člověk dost času, v některých domácnostech se stává záchod knihovnou. Ale co kultura prostředí? Vzpomínám si na záchod jednoho Japonce z knihy Muriel Barberyové, kterému dominoval žlutý koberec, jenž byl vkusným výstřelkem v jinak minimalistickém slohu místnosti, až na hudbu, která se během potřeby rozehrála...jakási symfonie. Když si vzpomenu na dveře od záchodu v bytě mojí tety, visel na něm kalendář se jmény, a já si ta jména se zálibou pročítala. Už jako dítě jsem byla postižená neuvěřitelným libidem, takže u jmen Dalimil nebo Ludmila jsem zažívala extázi milostných fantazií. U nás na hajzlu jsem na zed' tužkou načmárala ležící postavu otlého muže. Tlustej pán se jmenoval a vystupoval taktéž v mých představách. Buď to mě v útlém věku někdo zneužíval, nebo to byla nějaká reminiscence na život minulý, kdo ví, kde se tam ten chlap vzal....

Jop, tak v nedávném čase zdobily můj záchod převážně mapy. Cestovatelskou zálibou se snažím nakazit i své děti. Pokus zaznamenávat místa, která jsme v republice navštívili, skončil u bodu tři, ale je tam zakroužkovaných asi tak 6 měst. Dala by se nějaká přimáznout. Avšak po posledním záchvatu interaktivity nám zdobí dveře WC planety, raketové aeroplány, letadla, podmořská krajina, plemena psů a stromů a taky nějaká rodinná fotka přibyla a doufám, že budou přibývat....A to všechno v přímé vertikální posloupnosti. Jen ti psi jsou pod hladinou, ále.

Vzpomínám z jednoho filmu, že ideálním textem na záchod jsou definice kondicionálu. Chmchm. A v bývalé domácnosti seděl na dýze páv v životní velikosti. Kamarádka zdobí dveře zásadami vhodnými při vzteklém chování dítěte a ještě nějakým dalším duchovním manuálem pro šťastnou rodinu. Přiznávám, že mi visí na stole moudra modlená při úplňku, která taktéž měla putovat na záchodové dveře. Ovšem nynější úplňek vše zase smazal. Samozřejmě nespím, bolí mě břicho a hlava a celé dopoledne jsem probřečela ze smutku. A to se mi fakt nestává....

Teď si vybavuji aspoň lidi, kteří mají stejný černý a stupidní sarkastický humor, jako já někdy. Jako když jsme se tenkrát smály s vedoucí v práci na účet naší postižené uklízečky, jak schraňuje a syslí drogerii. Fóry o sanytolu byly na denním pořádku. Dneska s odstupem mě napadlo, že jako v sociálních službách to bylo asi dost nevhodný, jako třeba smát se mrzákovi anebo umírajícímu...ale někdy se to prostě tak sejde a já jsem za ty lidi ráda. A lékaři to už je asi ještě vyšší level! Tenkrát sanitárky na oddělení z toho měly i průšvih, panž se tlemily na deňce (ne zrovna kvůli mrtvákům, to ne), když tam byla na chodbě nějaká rodina amputovaná o jednoho člena. Jenže ony už tu smrt berou tak automaticky, že ty zážitky s přímou konfrontací vypráví jak detektivku ze včerejší telky. Jo! Jak byl smrták na ulici, když tam H přešel K, tak kolovala v hospodě hláška od kámošky, kterak ten mozek na silnici musili poliši zasypat pilinami, aby to lidi nerozkradli do kastrůlku slepicím. No nic.....to se prostě neříká.

Tak nezapomeňte na rubriku: Co ti visí doma na hajzlu?:(

A nekupujte hadry v konfekci, je jich moc.

Hlášky kámošů

Janul

Maslow byl kretén. Jeho pyramida potřeb je kreténská, protože...

Ráno potřebuji:

- spát do večera
- se neprobudit sraním
- se pořádně vysrat a ne do rohu chaty, zatímco hledáš termín
- se probudit a dobře si zašukat, pak si dát cigáro a spát do večera
- se neprobudit vůbec

Ráno nepotřebuji:

- ráno
- odpoledne
- podzim
- zimu
- práci
- zimu
- podzim
- ráno

Odpoledne potřebuji:

- prospat se
- prožrat a ožrat se, abych zvládnul otravný den
- polřetí se vysrat a vychcat se
- sežrat něco pořádnýho, co mě udrží až do večera v posteli
- ležet v posteli
- vydělávat prachy tím, že vospávám peřiny
- vydělávat prachy tím, že nedělám nic
- vydělávat prachy tím, že nemusím vydělávat prachy
- dvacet litrů kafe
- třicet litrů na drogy

Odpoledne nepotřebuji:

- ráno
- podzim
- zimu
- práci
- zimu
- podzim
- ráno
- Maslowa a celou psychologii
- sociologii
- dobré mravy, veřejnost, čas na dobročinné účely
- lidi

Večer potřebuji:

- mít čas
- mít klid
- mít kolem sebe lidi se stejnou derniérou potřeb
- protáhnout až do rána, kdy nepotřebuji ráno, odpoledne, zimu, práci, zimu, podzim a ráno
- mít dvacet litrů vína
- třicet litrů absinthu
- volnou postel s děvkou
- prachy na to, abych nemusel vydělávat prachy
- hudbu a nástroje
- obrazy
- látky podporující imaginaci

Večer nepotřebuji:

- slyšet debilní kecy o povinnostech a plánech do budoucna
- slyšet, že je už moc pozdě
- slyšet, že jsme na vše staří
- nářek starců, že jsou moc staří
- nářek mladých, že jsou moc mladý
- nářek kurev, že je všechno bolí
- TV Nova
- svítání
- telefon a internet
- omezení v čemkoliv
- lidi, kteří jsou ranními ptáčaty
- filosofický kecy o večerech
- nedostatek dříví do ohně
- měkkou matraci
- slevy v obchodech
- pumpu bez nanuků
- slyšet, že gender je dobrej
- slyšet, že feminismus je dobrej
- slyšet, že politika je svinstvo
- slyšet, že příroda je krásná
- slyšet, že Česká republika je naše
- vidět hajlovat kámoše
- vidět Daniela Landu
- NIC

9 ČŮRÁČÍCH HLAV

TVŮJ
VODPORNEJ
KSICHT
PÍČO

Mrd "Piča" Mrdkowskij, Włocławek, 2022

SCI-FI

Do žánrové škatulky jménem sci-fi se toho vejde spousta. Podle slovníkové definice jde totiž o díla (filmy, romány, ale i třeba videohry) „s vědecko-fantastickou tematikou“ a těch už v historii lidstva vzniklo z nějakého důvodu mnoho. Pojd'me se proto pro zajímavost vydat do vědecko-fantastických uliček slovního podzemí a nechme se překvapit, co v jejich temných zákoutích objevíme.

O původu sci-fi

Začněme u samotného slova *sci-fi*. To je zkrácenou variantou delšího označení *science fiction*, jehož původ je zřejmý – do češtiny jsme jej bez jakékoliv změny přejali z anglického jazyka (*science* = „věda, vědecký“, *fiction* = „smyšlenka, beletrie“). V českých výkladových slovnících tak opravdu figuruje nečesky vypadající výraz *science fiction*. Ten se přitom v naší mateřštině zabydlel tak, že je nesklonný (nemusíme si lámat hlavu s jeho skloňováním, neboť ve všech pádech má stejný tvar) a může se vyskytovat v ženském i středním rodě. Totéž pak platí i pro kratší podobu *sci-fi* (spisovné je *to sci-fi* i *ta sci-fi*).

Co se týče historie, výraz se poprvé objevil v roce 1851, kdy jej použil anglický básník a publicista William Wilson. Díky němu dnes říkáme *sci-fi* kulturním dílům, která se často odehrávají ve vesmíru, v budoucnosti či v alternativní historii a v nichž se vyskytují spekulativní technologie či přírodní jevy, popř. dosud neznámé formy života.

Dobrá i špatná díla

Jak už bylo řečeno, v žánru sci-fi toho vzniklo a vzniká spousta. Často jde přitom o pozoruhodná umělecká díla, o jejichž kvalitách není pochyb. Vždyť k žánru sci-fi se dají zařadit některé texty českých klasiků, jako je Karel Čapek (*R. U. R.*, *Válka s Mloky*, *Krakatit*), Svatopluk Čech (*Pravý výlet pana Broučka do měsíce*) či Jakub Arbes (*Svatý Xaverius*). Dále sem samozřejmě patří i Jules Verne, Arthur C. Clarke nebo Isaac Asimov. A někdy bývá dokonce za sci-fi knihu označován i Komenského *Labyrint světa a ráj srdce*.

Jenže jak kdysi řekl spisovatel science fiction Theodore Sturgeon, „90 procent čehokoli jsou hovadiny“.

A tak vedle neoddiskutovatelných velikánů se nezdírá pokusí sci-fi knihu, film nebo třeba divadelní hru vyplodit i méně zdatný autor. To pak přichází na svět dílo, pro které máme v češtině hezké pojmenování *fantazmagorie*. A i tento výraz je po bližším ohledání jeho podzemí nesmírně zajímavý.

Fantazie magorů?

Slovo *fantazmagorie* v češtině podle slovníkové definice označuje „vidinu“, „přelud“ nebo „obraz vyvolaný podrážděnou fantazií“ a jeho konotace jsou veskrze negativní. Schválně jsem se na sítích zeptal členů své sociální bubliny, co si pod slovem *fantazmagorie* představí, a výsledky mě nepřekvapily. V odpovědích se opakovaly výrazy jako *hloupost*, *nesmysl*, *bizár* či *páté přes deváté* a jednou se objevila i zmínka o myslí, která je ovlivněná halucinogeny.

V současnosti je zkrátka pro uživatele češtiny *fantazmagorie* synonymem pro bláznivinu beze smyslu. Etymologie tohoto slova tomu však příliš neodpovídá.

Do naší mateřštiny se totiž tohle slovo (které mimochodem původně označovalo hororové divadlo) dostalo z francouzského výrazu *fantasmagorie*, jenž vznikl z řeckých slov *fantasma* (= „zjevení“) a *agoreúo* (= „věřejně mluvím“).

Ve své podstatě tak *fantazmagorie* označuje scénu, při níž někdo veřejně vypráví o svém zjevení.

V češtině se tedy zmíněný původní význam zajímavě posunul. Nový, lehce pokřivený význam tohoto slova si přitom začal žít vlastním životem. A to tak, že dal dokonce vzniknout úplně novému slovu, které je díky tomu naprostou raritou – objevuje se jen v českém jazyce. Zmíněným slovem je podstatné jméno *magor*, které v češtině funguje jako nadávka nebo označení blázna a pomatence.

Zmíněné slovo vzniklo mylným rozkladem původního výrazu *fantazmagorie*. Ten uživatelé českého jazyka sice správně intuitivně považovali za složeninu, ovšem předěl mezi dvěma původními slovy viděli o písmenko dál, než měli. Ve druhé části slova *fantazmagorie* navíc nespárovali veřejnou promluvu (*agoreúo*), ale hledali tam autora oněch bláznivín beze smyslu, tedy nějakého pomatence. A právě proto začali říkat bláznům *magoři*.

Striktně vzato však ve slově *magor* nic o bláznovství obsaženo není. Maximálně bychom tam mohli hledat něco o veřejných projevech.

Byl Jirous magor?

Líbí se mi myšlenka, že lze tuhle překvapivou informaci vztáhnout na přezdívku básníka a vůdčího představitele českého undergroundu Ivana Martina Jirouse, kterému se říkalo právě *Magor*. V literárněhistorických pojednáních či rozličných memoárech totiž obvykle najdeme k jeho pseudonymu jen stručnou poznámku, že se Jirousovi říkalo *Magor* kvůli jeho častým bláznivým či opileckým kouskům.

Jenže dílo Ivana Martina Jirouse je natolik významné, krásné a naléhavé, že by byla škoda brát tohoto autora jen jako blázna a opilce. Co takhle proto začít vnímat *Magora* (v souladu s původním významem řeckého slova *agoreúo*) hlavně jako člověka, který veřejně promlouval, neboť měl co říct? Myslím, že si to jeho texty zaslouží.

Pokud je neznáte, určitě se na ně podívejte. Třeba v monumentálním souhrnném vydání Jirousova básnického díla, které nese název *Magorova summa*. Stojí to za to.

*Nějak už se mi kreatury
přičí strkat do literatury
zdá se mi potom že jsem jejich
raději píšu o andělich*

(Ivan Martin Jirous, *Magorovy labutí písně*)

Když je člověk neslavný

Friedrich bez Rýče

Neručit životem. To je sci-fi.

O čem vlastně psát? Máš daný okruh, který je neohraničený, takže to vlastně znamená, že se potkáváš s chaosem. Ale i ten může být determinovaný. Určený tím, že jsi dement a v době 21. století se stáváš někým, kdo se rozhodne, že chce být slyšen skrze slovo, které dříve znamenalo Počátek.

Ale na to seru. Počátek je jen debilní synonymum pro nic. A je otázkou, zda to nic se stane velkým Nic. Když už ho pošleš dál, tak stále věříš, že Nic se může změnit v Něco. V úspěch dobře střižených vlasů, nebo třeba v dobře míněný sex. Ale míněné neznamená dobře provedené. Našinec má o sobě vždy lepší mínění, než se v reálu ukáže. Ale na to je taky potřeba srát.

Takže co se nabízí. Zajímá někoho tvůj život? Ne. Nebo v lepším případě zajímá jen část, která by ho ovlivnila v tom, být dobrý nebo být hodně špatný. Příklady táhnou stejně dobře jako kamiony na zledovatělé dálnici. To vem Mikuláš s Andělem, pač na Čerta nezbyly prachy. Holt potykáme se s krizí. Matka všech nesnází a všech starostí. Kdo by dal prachy za to, že Čertovi svítěj rohy. Dát si u Čezu smlouvu nedej Bože nekřesťanský prachy Eonu nebo Standard Energy. To půjdu radši s rohama do píči a koupím kotel na dřevo, který ukradnu sousedovi, který závatným tempem těžil v chatové osadě všechno, co do pěti kilometrů zasahovalo do jeho chatařské pohody.

Takže co se nabízí, když život je tak nudný, než aby byl schopen se vyjádřit skrze zajímavé psaní. Je to žánr sci-fi. Ten díky Čertu umožňuje vše, na co by se Bůh ani nezmohl. Samozřejmě plácnutí jablkem a zmínění debilního hada *aka legit* stvoření světa je jistým sci-fi, ale přeci jen, když oslavujeme nulovou nadvládu něčeho nadpřirozeného, je vskutku možné psát o těžení vlastní imaginace. Jak pošetilé je pak myslet si, že díky sci-fi předpovídáme budoucnost. Hehe. Jasně, načrtnu-li si kozatou bloncku, která mi splní všechna přání, třebaže v jednu ráno přinese lavor plný hříšného extraktu ve formě živočišného uhlí, které probudí mojí představivost tak, že by mě osvobodilo od údelu Gilberta Grapea, nebo že by matka zhubla natolik, abych ji nemusel sežehnout i s barákem (rozuměj s dosavadním vězením) a mohl se svobodně rozhodovat, je v reálu naprosto iluzorní. Ale můžu se tím tišit, když vypiju jeden večer do dna dva bary.

Možná za pár let, když už bude barák hořet a funebrácká vejplata přijde požárem vniveč, se vlastní sebevědomí opět probudí, neboť jak by řekl ne jeden moudrý filosof žijící snad před miliardou let, z ohně povstává nové. Ať jde taky do prdele. Neví, co je film, neví co je sci-fi, neví co je zkurvená realita. Obecně jsou filosofové na hovno, protože obecnost je skvělá, když se vyhýbá konkrétnímu. A to, co je konkrétní, je živé. Ale nemějte jim to za zlé, protože i ničím je nutno se žít. Trh pohltí i zmar. Hehe.

Aby se našinec probudil a nechcíp hladu, pač nic jinýho než psát hovadiny neumí, je potřeba začít na první A4 s poetikou sci-fi, která odbíhá od reality a připomíná i jinou dimenzi, která se ukazuje jako nahá štětka v okně bez představivosti. Když se na ní panic podívá, stojí mu péro, když se na ní podívá sexuolog, lupne viagru a začne s velkými oddechy hmatat po svém stojánku na noty pro mladistvé, když se na ní podívá pornoherec, zadrží stříkanec a přejde před zrcadlo zkontrolovat, zda jeho pekáč buchet za dobu neherectví nepovadl, když se na ní podívá člověk, zavolá na ní, aby se oblékla, protože cítí, že žena chtějící původně hrát v opravdových filmech (i tlustou matku hořící v baráku) se svléká kvůli vlastní roli, kterou přijala za své. Člověk je přeci jen v tomto kontextu sci-fi.

Tak se odehrává život, v němž sci-fi je žánr vskutku nevkusný. Je to žánr, který nás tahá z toho, co máme před očima. Předpověď budoucnosti? Jo, jasně. Sázka na jasnou tutovku, ve který vyhraješ tak omšelou bábu vylejzající z truhly (spoiler alert: Devadesátkový děti věděj, pozdější, až vygúglej nebo zajebou na TikToku). My, děti, kteří chtějí být slavnými. My, jejichž realita si zaslouží vyslyšet. My, kteří nenávidíme sci-fi, i když občas sklouzneme do říše těch, kterým realita nic neříká. Takže jděte do píči, hrajeme si na měsíční války, na pány prsteníčků nebo na toho brejlatýho Harryho, který jde do baráku a opálí si palici letlampou. Chceš-li slávu, tak si pro ní běž, ty píčo. I za cenu tarantule na xichtě tvýho přidebílňnýho kolegy. Ale jinak je sci-fi zajisté solidní žánr, pač jeho tvůrci se dožijí vyššího věku než ti, kteří ve svých dílech ručí vlastním životem.

Došlo totiž k chybě v překladu roku 1851

Sci-phy českých rybníků: Rybáři vytvářejí slané sádky a nechávají si dovážet zmražený kaviár a ten kříží s místním mlíčím kaprů a amurů.

Sci-phy přece vždycky bude a znamenalo věda a filozofie.

Ty krávo!

Můj brácha taky hodně chlastá. Jezdí do práce do Agru 36km každý den a ve čtyřiceti bydlí u maminky v pokojíčku.... Asi se bojíme života. Já si vyklepat vlastní kobereček. Stejně bydlím v baráku matky a živí mě Apollonův duchod a moje nemocenská. Jak se s tím jenom smířit, že je to v pořádku?

Hele, tak natočili nový zpracování Duny.

V první hodině jako dobrý. Zachránily to efekty a zvědavost, ale jinak hrozná nuda, protože koukáš i na dialogovou kopii původního Lynchova stvoření nezfilmovatelného filmu, do detailu.

Potěšilo, že Duncan Idaho vypadá jako Horňa a děsně mu to sekne! Jeho postavě byly nahnány dobře body širší pozorností tomuto mentorovi mladého PAULA, následníka trůnu Atreidů, kterýžto rod je zde sestaven z vizuálně krásných lidí.

A myslím, že hned ze začátku přiznali oproti původní verzi, že lady Jessica je příbuzná rodu Harkonnenů, což pozornějšímu divákovi dodá klid v otázce, jak s Atreidem mohla zplodit kwiatze haderacha, vesmírného nadčlověka. Tento důležitý fakt se z původní verze zcela vytratil. A když jsme u Harkonnenů, baron působí jako nejstrašidelnější hnusák, excelentní výkon od (:::), který je nepopíratelně podobný Viktoru Vítů. Baron Vladimír Harkonnen z původní verze působil taky strašidelně i tím, jak byl vlastně chvilkami směšný. Tento současný je spíše d'ábelský a podotýkám, že jsme zatím v rovině prvního dílu, kde až tolik prostoru nedostal.

Kvůli genderovému vyrovnání přichází překvapení v postavě královského ekologa Lieta, hraje ji žena, černoška a proto také její dcera Channy působí sympatičtěji svým mulatským vzhledem.

Z filmu ohromně působí marnost lidského snažení, kde nikdy nemůže porazit mocenské divadlo plánu vyšších plánů. Takhle, vše je předem dáno a kdo má zemřít zemře, zde předobry vévoda Leto, jehož smrt byla díky vykonstruované loutkohře upřímně dojemná k pláči!

Druhý díl snad dá prostor projevit se mladému herci v postavě Paula Atreida.

Tedy v souhrnu to byla trochu nuda, ale zapříčiněna okolností, že jdeš na film, který znáš. Vidět ho napoprvé by asi potřebovalo podstoupit před vysláním lobotomie mozku. No... nikdy nezažiji, vidět ten film úplně poprvé, jako že by mě zajímalo, jak asi působil na puberťáky sedící v řadě za mnou.

Ke konci dílu už jsem byla z bojových scén, ač velmi dobře provedených (chválím znovu ženiální výpravu) unavená, šla jsem se na záchod zabavit spravováním packy 3D brýlí, která se mi omylem rozpadla v ruce a já nechtěla platit 1000 krejčarků za jejich zničení. A pak už jsem docela toužebně očekávala konec první části.

Film uzavírá setkání Paula a Jesicy s Fefemeny. Tedy slibuje, že bitva závěrečná, které dovolil Lynch tak 10 minut z dortu celé časové výměry pro film, bude velkolepá a trošku zaštipalo v nose, že by si režisér pohrál i s méně známým druhým dílem knihy Franka Herberta... neboť už nyní zazněla myšlenka, jak asi dosáhnout vlády nad vesmírem? Aj po stáru, sňatkem dcery padišáha Irulán s novým vévodou Atreidů. Tedy se necháme překvapit. A do kina musím chodit se špunty do uší, protože ta prehlučněnost je pro introverta nesnesitelná jak lehkost bytí.

PS: Neobjevil se tam ani záběr s Feydem Rautu!!!!!!!!!!!! Třeba jak se jedna vikomtesa od Atreidů svěřuje manželovi, že získat sperma toho mladíčka nebylo vůbec složité.

Tak čekám od režiséra snad i retrospektivní pásmo.

Nespavost je dobrá na psaní příspěvků do Otazníku.

Dle výpovědi matky, děda, jako fogy, přestal pít až před důchodem, protože mu to už začalo brutálně dělat zle na zdraví. Takže má brácha ještě naději. Začal brát dřív odmítané prášky na tlak a jestli se nezabije v autě, nebo někoho, má ještě dost příležitostí před sebou...

(:::) Stelan Skarsgard je ten herec, no ten jak hrál Goyu:)

Poprvé jsem zaslechl označení DOGA X, když jsme chlastali s Filipem v jedné pražské hospodě na periferii. Ve výčepu bylo plno a k nám si přisedl nějaký pobuda, hned jsem si řekl: „Ty vole, ten bude zase jen votravovat.“ A taky že jo, blábolil něco o svých cestách do Ameriky, který jsme mu ani jeden nevěřili a taky o jakýsi vesmírný misi a tajných dokumentech, který měl u sebe, ale ztratil je, a tak je prej v prdeli. Vytřeštěně koukal do dále. Na cigáru jsme se ho konečně zbavili, a když vodcházel, otočil se a s přivřenejma očima zašeptal, že DOGA X to dokázala a že nic nevíme a že jsme dva teplouši. Na tuhle scénu jsem záhy zapomněl. O dva roky později jsem se však přichomejtnul k partičce lidí. Hrál se na kytary a hodně pilo, lidi třeštili a nikdo tam nebyl při smyslech. A tak jsem se během noci probral do jednoho hovoru, u kterého na sebe křičeli asi čtyři lidi a opakovali slovo DOGA X. Měli mě za spícího, ožralého týpka a nevěšili si mě. Ani já bych si jich nevěšil, ale zaznělo to slovo, a já si vzpomněl na tu scénu z hospody a nastražil jsem uši. Jeden z nich vysvětloval, jak cvičili DOGU X na Floridě na to, aby se dostala do čínské vesmírné stanice. A v tom mu nějaká holka skočila do řeči, že z technického hlediska je to problematický a pak si mě všimli. Ale já hodil oči vzhůru a začal blejt na svůj černý svetr a oni si odešli a poodešli stranou. Druhé ráno, když jsem se ještě motal, jsem ve svých deskách s akordy našel podklady o projektu DOGA X, který tam někdo musel omylem založit. O projektu, který převrátil vše vzhůru nohama. O projektu, který mě bude určitě stát život.

Američani, aby zbrzdili čínský vesmírný program, přišli s nápadem cvičeného psa, kterýho vypustí na oběžnou dráhu a on bude zechcávat vybrané satelity, a zejména čínské vesmírné stanice, které krouží okolo Země. Cílem bylo, jak jsem porozuměl, aby pokud možno zkorodovaly vybrané součástky, a tím pozastavili či zbrzdili jejich vesmírný program. Byla vybrána stará rasa tzv. „alabamského dixeriera“, která byla proslulá (či neblaze) známá na americkém jihu, když odlovovala uprchlé černochy z plantáží. Cvičena byla v tajných prostorách NASA a na jejím výcviku se podílel tým českých chovatelů. Pravděpodobně lidí, který jsem náhodně potkal. Operace byla hodnocena jako úspěšná, Číňanům padaly satelity nekontrolovatelně dolů (vzpomeňte nedávno). Celý příběh zněl bizarně, jako kdyby byl vymyšlený nějakým pisálkem z Levných knih. Zavola jsem Filipovi, aby si přečetl dokumenty a pobavil se. Za několik dnů jsem ale dostal zprávu po facebooku od jistého chlápka jménem Max, že si u mě musel nechat nějaký svůj „povídky“, a že je to celá sranda, a že by je strašně chtěl zpátky. Tak jsme si s ním dali sraz v hospodě, slíbil ostatně, že zaplatí pivo. Dorazila však skupina lidí, který si přisedli ke stolu a já začal litovat, že jsme přikývli na sraz v neznámém výčepu kdesi na okraji Prahy. Dal jsem jim ochotně ty papíry a zvednul se k odchodu, že spěcháme na koncert, ale kníratej chlap mě chytnul za rameno a odhodil zpátky na židli. „Co se to kurva děje?“ říkám jim. Ptali se, komu jsem to všechno stihl vyžvanit a já, že nikomu, jenom jemu a ukázal jsem na Filipa. Chvilku se radili, co jako dál a dali nám na vybranou, že buď budem s nima spolupracovat na projektu DOGA X, nebo to bude rychlý a přejeli si prstem po krku. Zasněžili nás do všeho a my celé poslední tři roky žili tímhle projektem. Filip je teď mrtvej a já musím napsat vše, co vím.

Když se Čínani dostali na Mars, a úspěšně vypustili svůj modul, bylo to bráno jako selhání a DOGA X ztratila svoje výsadní postavení v plánech NASA. Z úryvků zpráv se zdálo, že DOGA X se prostě zaběhla a minula přistávací místo, které měla důkladně zesrat. Předpokládalo se, že přistávací modul pak nebude moci dále fungovat. Zápach měl rušit případné spojení s modulem. Odcestovali jsme na několik měsíců na Floridu a podíleli se na tréninku a plánování celé akce. DOGU X jsme krmili výhradně Schwarzwaldskou šunkou, aby zvládla přetížení 4G. Proč jsme neuspěli, není zcela jasné. Vypadá to, že Čínani se o tom doslechli a sabotovali celou snahu někde v oblasti Marsu. Nastražili tam zásoby šunky a DOGA X prostě nasrala na jiné místo. Po tomto fiasku padaly hlavy a my se báli, jak to celé dopadne. DOGA X však po návratu vypadala svěže, a tak jsme navrhli ambiciózní plán vyslat ji do oblasti Pluta, aby tam pátrala po mimozemském životu. Američané už o tento plán nejevili zájem, a tak jsme jej nabídli Rusům. To bylo v době, kdy jsme s Filipem již zastávali vedoucí funkce v organizaci a celý náš život zaměstnávala DOGA X. Američané souhlasili, účast Rusů jim nijak zvlášť nevadila, ostatně měli jiného nepřítele. Rusové vystřelili DOGU X z Bajkonoru nejdříve na odvrácenou stranu měsíce, kde byly vybudovány vesmírné kotce a sklady na granule. DOGA X si však postavila hlavu, že tohle žrát nebude a vrátila se zpět. To byl velký problém, celá operace stála víc než obsazení Krymu, a tak jel Filip celou věc vysvětlit do Moskvy a už se nevrátil. Vzpomněl jsem si na toho divného chlápka, jak na nás zašeptal tenkrát před hospodou to jméno a přál jsem si ho neslyšet. DOGA X se stala nekontrolovatelnou.

Usadila se na orbitě Země a bavila se tím, že rušila GPS signál. Američanům došla trpělivost, když místo nákládáku s islámistama trefili v Iránu nemocnici. Do Washingtonu jsem odmítl jet, protože jsem se bál, že skončím jako Filip v Moskvě. Po ročním schovávání v Kazachstánu, jsem se tak nechal vystřelit na orbitu, kde jsem po krátké honičce DOGU X odchytl. Naskakovala na Hubbleův teleskop a oním proslulým okem do vesmíru byly vidět pouze její koule. Když jsme se však vraceli, DOGA X se mi vytrhla, chytla totiž stopu, a zamířila k oblasti Jupiteru mimo dosah vodička i jakéhokoliv signálu. V tuhle dobu byla už technologicky tak na výši, že bylo pro ni možné cokoliv. Vzpomněl jsem si na tu dívku, jak pochybovala o jejích technologických možnostech a pousmál jsem se. Doga se na orbitu ostatně ráda bavila tím, že nachávala do Atlantiku, z čehož pak pramenily ničivé pětihvězdičkové hurikány, jež pustošily Floridu. Věděl jsem, že tohle je konec, a její útěk se vlastně jevil jako nová šance, jak jít dál. DOGA X začala žít vlastním životem. A tak jsem se v pětácti vydal na cestu do neznáma za vesmírným čenichem kamsi do oblasti Jupitera a dál. Každá cesta do neznáma je zároveň cestou do minulosti, neboť pouze skrze to minulé hledíme na budoucí, a já tak věděl, že budu znovu prožívat ono chlastání na periferii Prahy, rozhovory s Filipem a noční tramvajové jízdy městem. Treba se DOGA X sama vrátí a bude na Vás hledět z orbity či měsíce, ale já budu kdesi daleko u Jupiteru stopovat DOGU X v dálavách. Opouštěje Zemi posílám poslední zprávu. Toto je konec Vincenta Jetela.

Doga X - II. kapitola

V první dílu byl popsán původ DOGY X, alabamského dixteriéra, experimentu, který se vymknul kontrole, vytrhl se z vodítka a začal žít vlastním životem. Místo toho, aby DOGA X zechcávala čínské satelity a sloužila určitým mocenským zájmům, nekontrolovatelně řádila na orbitě Země. Z pouhého rozmaru naskakovala na Hubbleův teleskop a pak se znuděna vydala do dalekých míst. Pisatel tohoto příběhu se stal jeho nedobrovolným účastníkem a ve snaze DOGU X odchytnout, je nucen vydat se v jejích stopách. Kam? To neví.

První věc, co se mi stala po přistání na Jupiterově měsíci Ganymédu, byla, že jsem šláp do hovna. Byla tady. DOGA X se musela opravdu vydat tímto směrem, když to tu zesrala. Něco tak cenného by nepoložila jen tak kdekoliv. Je zřejmé, že chytila stopu a míří za nejzazší bod, za Pluto. Bez vodítka ztratila všechny zábrany. Při průletu kolem dalších měsíců Jupitera jsem spatřil spoušť, co za sebou zanechávala. Klacky, rozkousaný tenisáky, zbytky kapsiček. Proč ji vlastně sleduju, ptám se sám sebe. Chci jen zaháknout vodítka kolem jejího hřbetu, nebo je tato cesta spíše cestou do neznáma? Stala se DOGA X pomyslným Cortézem, který dobývá cizí světy a já jezuitskou misí, která jde v jeho zákrytu, sleduje stopy, sbírá mrtvolky a zakresluje mapu toho, co on žije? Jisté je, že nemohu zpět. Země, starý kontinent, je mi zapovězen a jediná naděje spočívá v dostižení DOGY kdesi v dáli. Jednou se mi zdálo, že vidím kus jejího ocasu, ale byl to jen vesmírný prach. Ještě tak aby mi někde proklouzla a já si jí nevším. Připravil jsem jí do misky žrádlo, poslední kapsičku, co zbyla, ale je otázka, zda jí to přiláká. Cejtí nová galaxie, najela na pachy hvězd.

Na Saturnu byly vidět další stopy jejího řádění. Rozryla pomalu celou planetu. Místama hrabala tlapama, místama ukousávala kusy zeminy, prostě apokalypsa. Pak mi to došlo – naháněla proslulý saturnský krtky, o kterých uvažovala i NASA, že by je zapojila do svého protičínského vesmírného programu. Nepřátelství saturnských krtků a Číny sahá totiž hluboko do historie. Saturnští krtci navštívili Zemi už několikrát, a zvláště si oblíbili území Číny. Ve starých dobách proti nim vystavěli proslulou Velkou čínskou zeď, aby zadrželi jejich řádění, aby se paláce Chang-čou nerozpadly v prach, aby pagody v Kchaj-feng nepohltily vody Žluté řeky. A vše bylo marné. DOGA X si na tyto časy musela vzpomenout a naháněla saturnské krtky stejně jako Mongolové naháněli celou Asii. Prohrabávala důkladně krátery - vždy jsem ji vštěpoval lásku k historii. Tahle akce je jen další známkou její samostatnosti. Ale byl motivem rozrytí Saturnu pouze rozmar v jejích nozdrách, který náhle uvedl do chodu celý ten zuřivý chlupatý mechanismus? Nebo to snad byla msta? Anebo byl tento útok DOGOU X kamuflován jako čínský, aby se saturnští krtci vrátili na zem a srovnali opět s obyvateli Žluté řeky účty? Kdybych to takto přednesl v NASA, možná bych se mohl vrátit zpět, DOGA X by splnila svůj úkol. Ale její motivy i záměry jsou nejasné. Opustil jsem rozrytou planetu a sledoval její stopu až na okraj sluneční soustavy.

Před Plutem mi došly zásoby. Když spím, zdá se mi, že DOGA X leží vedle a hřeje mě svým kožichem na zádech. Není to tak nemožný, jak se zdá. Technologicky je tak vepředu, že nelze vyloučit, že se ve dnech toulá v dálavě a v noci přichází a chrápe vedle mě. Jednou jsem zaslechl kňučení. Jindy křupání kloubů, jakoby si protahovala hnáty, ale když jsem se vzbudil, nikdo tam nebyl. Zato záda jsem měl nahřátý. Ale co jsou u Pluta dny a co jsou noci?

Uprostřed těchto spekulací jsem se dostal k planetce a v tom jsem zahlédl záblesk světla. Nebo to byl jen odlesk obojku? Ženu se na místo, už skoro otvírám kapsičku, ale na místě nikdo není. Po chvíli hledání přichází ohromující úspěch – našel jsem tu psí pelech. Na Plutu je psí pelech, vše do sebe zapadá. DOGA X tu byla, snad tu i někdy přebývá a vyráží odsud čenichat do vzdálených galaxií. Projela mnou vlna radosti. Až zde na periférii možného, dosahuji nemožného. Blížím se k DOZE X. Představuju si ji, jak vyskakuje do výše, aby lépe viděla na hvězdy před sebou. Odlétám v napětí, nemluví, nespím ani nejím. Ale kudy dál? Jak mohu najít stopu něčeho známého v dosud neprobádaném? Nebyly by takové stopy pouze moje domněnky, mnou vkládané staré obrazy do cizosti černého universa? Zbývá jediná možnost. Je třeba vzít jakoukoliv starou mapu a představit si, že je to aktuální mapa nové galaxie a doufat, že mě někam zavede. A tak mám opět směr, mám ukazatele, jsem opět dobře naladěný. A v tomto nadšení mě napadá otázka, zda jsme si dokonce s DOGOU neproměnili role. Co když jsem se teď já stal Cortézem a DOGA X je misionářem, jenž mi jde v patách a na místech, které jsem protnul svojí přídí, bude stavět města a obchodní stanice? Zaníceně mířím vpřed.

A nevím, kolik uběhlo času. Nevím, kde jsem. A nevím ani ke komu bych se přirovnal. Až jednou jsem v dálce zahlédl špičku ucha. Nejsem si jist, zda to nebyl kus prstence neznámé blede planety ozářené vzdáleným sluncem. Mířím tam a pravou rukou svírám psí uzel, abych případně upozornil na svůj příchod. A hle, za prstencem byla schována další planeta. Je zelená a pokryta černými tečkami znázorňující polohu měst a fabrik. A žluté žíly komunikací protínají její tělo. A tam sedí DOGA X, chlemtá z řeky, hová si v měkké trávě a sem tam požvejkává čerstvé stéblo. Je zadejchaná, musela mít honičku. Vedle DOGY se nahromadili obyvatelé planety a drbou ji na břiše. Unyle zvedla nohu a zechcala předměstí, to je dobré znamení. Sestupuju z orbity a pozoruju tento výjev – DOGA X navázala kontakt s mimozemskou rasou. Stalo se to, o čem jsme s Filipem snili. DOGA X to dokázala. A teď se mi podívala do očí, já natahuju ruku, házím uzel...DOGA reaguje a vyráží vpřed, skočila do zeleně pralesů, jež nesou jména, která dosud neznám a která snad ani nebudu s to vyslovit a nese uzel vstříc mé ruce. Vřčí, chce se prát...

Obklopil mě dav obyvatelů tohoto světa, DOGA X vrlí ocasem a vysílá tím vlny, které jednoho dne dorazí na Zemi. Nebudou putovat dlouho, i ty je pocítíš. Poznáš je podle vzdáleného kňučení, když budeš jíst schwarzwaldskou šunku nebo svíčkovou. Ti citlivější z Vás si bez zjevného důvodu nechají narůst srst, dlouhý vlasy a začnou se drbat nohama. Ti nejcitlivější pochčijou schody své oblíbené hospody, označují svá domovská místa a snad také vyrazí na orbitu porozhlídnout se po příčině svého neklidu. Já budu mezitím pálit staré mapy a učit se zapomínat na obrazy starého světa, na stará slova i gesta, abych mohl společně s DOGOU X objevovat nové galaxie. Prej jich je jak nasráno.

Tato zpráva byla zachycena průzkumnou družicí Alexis. Zdroj neznámý. Za jejího autora je uveden Vincent, jehož totožnost není známa.

Poslední, co můžu vyštěknout, než dojde ta devítivoltovka, kterou do mě můj milovaný páníček investoval, budou následující slova.

Stalo se něco nadreálného. Užil jsem si na čistý kolii. Ty její barvy na mě házely křivky, který bych nepochytil, kdybych na vlastní oči neviděl šílenství, které na mě s láskou přenesl ten její páníček. Zatočil se mi z toho ocas. Najednou stojím připoutaný k lampě a ostríkává mě chcací stroj. Letím na oběžnou dráhu a cítím vesmír. Nechápu, co se děje. Možná mi něco někdo hodil do granulí.

Tolik železných aportů jsem jaktěživ neviděl. Letěl železnej klacek a já ho chytil, ale ten mě odnesl. Pustil jsem klacek, a honil si ocas. Jsem si přednější. Jsem vesmírná Doga, hrdý nositel jména mistra Pána, který byl mistrem pohnutek v náhledu do psího života a jeho pána. Knihu Pán a pes jsem tenkrát rozerval s láskou a zapil vodou z misky, a pak si pamatuju, že jsem šel spát do pelíšku.

Baterie na obojku ubývá. Plytvám zbytečně energií. Je toho ale tolik! Byl bych rád, když jsem se dostal až sem, aby se pozemským tvorům (ne lidem) dostalo odvahy, aby se vysraly na ty lampy, na územní celky zeleně a na takzvané psí hřiště a nechaly se rovnou vystřelit do vesmíru. Tady je místa a hlavně bez lidí. Ty vole, to je svoboda. Železný klacky všude a když už potkáš nějakýho člověka, tak je zavřenej v kajutě a je k tobě tak milej, že bys z toho chytil nejradši sračku. Hele, já se točím dokola. Ty vole, kde mám tlapky. Hele granule. Hele Rusák.

„Čau Rusáku, mluvíš jak kokot. Nerozumím ti ani hovno. Ale to neva. Otrů se ti o nohu, ještě ti jí pochčiju a budeš rád. Jejej, no já chčiju a z chcánek jsou jednotlivý kapky. Ty vole. Tak já ani nevochčiju rohy. No ty vole. Hele nejsem tak sprostěj, ale takhle jsem se to naučil na Sázavě. Tam každej mluví jak ty. Jako Rusák. No jo, ty mi nerozumíš. No nic. Naval granule. Haf, haf. Haf. Haf. Tohle tvý území, rozuměj pelech ve vesmírný základně, si teďka tak nějak anektuju. No jo, ty tomu nerozumíš, protože si Rusák. Hele naval vodu a pěkně rovnou do huby. Haf, haf...“

Opuštěný Rusák zcela oněměl, když zpozoroval přítulného psíka. Báł se o jeho zdraví více než o zdraví svého prezidenta. Stříkl vodu pod rozkošný čumáček psíka, nakrmil ho a chtěl se k němu ve své vesmírné osamělosti přítulit. Doga X však toto gesto prohlédla a kousla ho do jeho rudého nosu, který si vypěstoval kvalitní pálenkou za dobu pobývání o samotě. Doga X znala lidské choutky, ale jak byla nevyspalá, chápala jeho nos, jako hračku, kterou by měla zajisté ulovit. Červené maso je totiž to, čemu dala přednost před anektovaným územím. Rusák se však nasral a neurvale (jak je to jeho povaze vlastní) vykopnul Dogu X opět do vesmíru.

Jsem dixteriér. Hrdý one. Ale tak jsem se jmenoval na Zemi. Ve vesmíru jsem jiná bytost. Jsem Doga X. Nezávislá Doga. Ta, která těm všem lidem může klidně zblajznout prdel. Nevím nic o programech lidí, vím jen o tom, co chybí psům v celé galaxii. Protože lidi jsou omezení, je nutné jim vycházet ve všem vsříc. Ale tady? Bez obojku, teda bez tý šnůry, mám obojek, který ztrácí energii - ZLE. Co to je? „Granulééééééééééé, šunkaaaaaa, švarwalddddd, dovnitřřřřř.“

Dveře se otevírají, vylétá šikmooký robot. Bere Dogu X v chapadlech, na nichž je pět kamer do útrob velkého Šikmého oka podobající se č. 23 - Nudle s kuřecím. Doga X kousala do chapadel, ale bez výsledku. Chapadlo ji hodilo rovnou do ledničky.

„Tak to je v hajzlu. Co budu dělat? Pamatuju si, že Vincent říkal, že šikmé oči jsou dobrý maximálně tak za wokem nebo na druhý straně ulice. Co budu dělat? Dogo, přemýšlej. Nic mě nenapadá. No, au, koušu se na zádech. Jasně. To je ono, blesky. Vykoušu se z toho. Počkej, já ti dám. Jebat kozu. Šikminy se na mě nevyřáděj. Už jsem ojebal Rusáka a nechat se vojebat Šikminou, to bych byl pěkná pouliční mixka. Hehe. Moment, moment, už to mám. Hele čumákem to sundám, hodim to na ty šrouby v ledniče, a pak to celý zechčiju. Bude výbuch. Vím co a jak. Já, já jsem Doga X. A vy jste jen lidi. Ale...ale...tohle je poslední hlášení Dogy X. Baterii použiju, abych se odsud dostala. Nebudu něčí přílohou k rejži ze sáčku. Já jsem Doga X a ne švenčužou. Vaše satelity dostanou co proto. Já nejsem žádný naivní olympionik. Dostanu se na orbit, tam mě zajisté někdo odchytne...a já se tam dostanu. Překousávám baterii, černou skříňku nechávám na vodítku. Konec vysílání, jdu to zechcat ve jménu svobody. Tady Doga X, KONEC.“

Chlupatou černou skříňku jsem viděl už z dálky, jak protíná oblohu a dopadá nedaleko Heideggerovy chaty, kolem níž pravidelně kolem oběda chodím na zdravotní procházky. Jelikož jsem pracoval po čtyři léta na oběžné dráze ve vesmírné stanici, měl jsem doma ještě nějaký vercajk a přebral si ji. Přepis s vlastní interpretací (vím, jak okročit do hermeneutického kruhu) jsem nabídl všem možným seriózním novinám a až P? se přihlásil s tím, že na vlastní pěst pátrá po Doze X.

S laskavým svolením plk. Schwarzwald

Rok 2035, 12 let po zmizení projektu DOGA X, 650 milionů km od Země.

Speciální vesmírná loď třídy BitCoin, SHF Gorostromo

Plán mise: *Pátrání po projektu DOGA X. Získání informací o projektu hlavní prioritou. Nalezení Vincenta Jetela podružené. Osud posádky nedůležitý.*

Oficiální informace pro posádku: *Vědecká mise do oblasti Jupitera. Pátrání po důkazu, že Aeropress je vynález lidského pokolení a Ondřej Kobza je jen jeden čůrák v celém vesmíru.*

Dodatek: *Captain's oči only*

MŮSTEK

„Komandéře, blížíme se k cílové oblasti Galilejových měsíců!“ Komandér Antalolyj Krška si přehodil svoji patku na druhou stranu a podíval se na přední okno. Před 6 lety vyrazil s posádkou na tuto navýsost důležitou misi. Pomocí gravitačního praku Zemské přitažlivosti dosáhli pásma Jupitera stejně rychle jako kdysi sonda Galileo. Taková událost! Aník, jak mu říkali jeho přátelé z Café v Lese, si pomyslel, jaká je škoda, že si k této příležitosti nevezal svoji skládací koloběžku. Na Můstku probíhal čilý ruch. Kontrolky ve tvaru vinyľů blikaly výstražnými duhovými barvami. Navigační důstojník Jenovéfa Sabotová stála u navigační konsoly v přední části Můstku a zamýšleně hleděla směrem k pásu Galilejových měsíců. Přimo nad ní se skvěl perfektní kaligrafíí v comic sans vytvořený nápis: *Spojená Hipsterská Federace*. „Komandéře!“ ozvala se hlasem, který dával vědět, že neměla čas si dnes dát ani filtrovanou kávu - „Navrhuj vypustit sondu a vypnout motory, už nastal čas.“ Komandér Aník si posunul svoje mega tlustý brejle s velkýma obroučkama a přemítal jestli jejich solárními panely poháněné plutoniové motory s přídavkem biopaliv, nebyl příliš velký ústupek donátorovi celé akce a pak pronikavým hlasem citlivého básníka prohlásil: „Vypnout motory! Vypustit sondu a nastavit směr Galileovy měsíce,“ a na chvíľku zaváhal. „Probud'te Kapitána naší mise ze stáze.“

NÁKLADOVÝ PROSTOR

Hypermoderní stázový box ve tvaru Tesly X se rozsvítil ihned, co jej stázový inženýr Mečislav Novotný zapnul pomocí páčky vyrobené z veganské oceli. Stroj cvakl, zasyčel a pomalu se začal otvírat horní kryt boxu. Kapitán mise Elon Musk, zamžoural na inženýra Novotného a řekl: „Vypadáte unaveně Novotný, a přitom určité pracujete jen 14 hodin v kuse! Nezapomeňte, že od každého nechci o nic víc, než zvládnout já sám! Jak dlouho jsem “spal”?“ Mečislav přešel Kapitánovu poznámku a pravil neutrálním hlasem: „6 let, 5 dní a 12 hodin.“ Musk čuměl jak péro z gauče, ve tváři prázdno. „Já nejsem v továrně na Tesly??“ „Nikoliv Kapitáne, jste na palubě lodi Gorostromo. Dosáhli jsme cílového prostoru, Galileovy měsíce.“ Musk se probral a jakoby nic prohodil „Samozřejmě, to je jasné jakože se XÆA-Xii můj syn jmenuje! Řekněte Milesovi, že s ním chci ihned mluvit! Ať na mne počká v mé pracovně.“

KAPITÁNOVA PRACOVNA

Billy Miles čekal na Kapitána v podivné předtuše, kterou nedokázal vysvětlit. Jeho pěstěný plnovous z barbershopu se divoce třásl, když kýval hlavou a snažil se přijít na to, proč mu Kapitán nedovolil vzít sebou na palubu jeho belgické buldočky. Jako důstojník přes vědu, měl na většinu vybavení právo, bez ohledu na přísná pravidla mise, ale toto jeho rozhodnutí Kapitán vetoval. Za jeho zády se náhle ozvalo: „Vypadáte nervózně,“ Miles nadskočil, že se mu jeho knír zatřásl jak jeho ukrajinská skládačka na dlažbě v Krymský. „Kapitáne! Promiňte, byl jsem zamyšlený.“ Musk vešel, sedl si za stůl do křesla vyrobeného ze sóji, a trochu nečekaně pravil: „Billy, to co ti teď řeknu, zůstane jen mezi náma.“ Billy byl v šoku, Musk nikomu nikdy neříká jeho křestním jménem. Jen svému nebinárnímu synovi. „Jistě Kapitáne, počítám s tím.“ „Vyšleme malý výsadek na jeden z měsíců, vy tomu budete velet Billy. Chci pořádný výzkum, team si vyberte dle uvážení. Nechám vám v tom volnou ruku.“ „Hledáme Aeropress, Kapitáne?“ zeptal se Miles opatrně. „Samozřejmě. Cokoliv co by potvrdilo naši teorii a cíl naší mise.“ Chvilku ještě zamyšleně seděl a houpal se v křesle. „Hlaste mi cokoliv neobvyklého. A teď běžte.“

PŘECHODOVÁ KOMORA

5 lidí se připravuje na vstup do výzkumného plavidla Favorit. Miles si nasazuje helmu, speciálně vyrobenou, aby se do ní vešel jakýkoliv účes z gentleman shopu. „Komandére, jaké informace poslala sonda?“ „Minimum signálů, ale nějaké slabé rušení a objekty neznámého původu zachytila sonda na měsíci Europa.“ „Objekty neznámého původu?“ „No, podle mě Milesi, to budou šutry, jako vždy. Sonda to neumí dobře rozlišit kvůli rušení v ionizující atmosféře v blízkosti Jupitera.“ Miles si pomyslel, že to je pěkný bullshit, ale nemohl nic říct, protože jeho jediná kvalifikace je ve skutečnosti FHS, obor historická sociologie. Pokrčil tak rameny a vydal pokyn průzkumnému teamu. Všech pět se nasoukalo do Favorita, který byl jako průzkumné plavidlo sice malý, ale zato elegantní a nepohodlný. Obrátil se směrem na pilota Jenny Hudec. „Poručíku, nažhavte svíčky, letíme směr Europa.“

KAPITÁNOVA PRACOVNA

Musk zamyšleně kouká na svém hybrid Tesla notebooku na zapovězenou dokumentaci. *Poslední hlášení z radiového teleskopu v Peru potvrzují slabý, ale stálý signál z oblasti Jupitera. Tyto zprávy nezávisle na sobě potvrzují též tajná divize ministerstva obrany Ruské federace a speciální projekt ČLR v oblasti dálkového průzkumu vesmíru zvaný 多加X. O projekt a jeho cíle se začala zajímat i Evropská kosmická agentura, napojená na špičky Evropské federativní republiky. Podle nepotvrzených zpráv vyslali všechny tři mocnosti k pásu Jupitera své velkokapacitní sondy; ale nikdy se nevrátily. Podle všech indicií se ztratilo spojení při jejich přiblížení ke Galileovým měsícům.* Musk kouká na poslední větu, která svítí na monitoru jako memento, nebo snad jako varování? Poslední odkaz jednoho z pionýrů projektu, *tempus fugit*, průzkumník, který šel za hranice poznání z donucení a buď zemřel, nebo se stal věčným (anebo je v Hi-fi a chlemtá pivo za doktorskej plat). **TOTO JE KONEC VINCENTA JETELA!**

II. část - Nové světy

OBĚŽNÁ DRÁHA MĚSÍCE EUROPA

Jenny Hudec měla pochybnosti o této misi. Nikdo nepochyboval o tom, že by snad existoval větší čůrák v nekonečném vesmíru než je Kobza, ale každý rozumný člověk musel vědět, že Aeropress je největším vynálezem lidstva. Pokoření boha a vítězství ducha humanismu. Větší než kolo, větší než oheň, větší než French press! Žádné mimozemské etnikum nemá tak specificky dokonalou duši, aby mohlo pochopit nadnebeský étos zrnkové kávy z Karlínské pražírny. Z těch myšlenek se Jenny postavily její bradavky do pozoru a kundička ji z toho celá zvlhla nedočkavostí. Její kopilot a navigátor Theodor Asos se na ní nenápadně podíval, a říkal si, že kdyby se neidentifikoval jako homosexuální křeček bez nohou, tak by do ní hned šel. Teď se však ~~pačkou~~ rukou podrbl na stylish bradce a pravil: „Už tam budeme Jenny.“ Hudec se probrala ze svého vášnivého snu o double shotu a ohlásila: „Pane Milesi, blížíme se k oblasti těch signálů.“ „No.. tak co tam máte?“ zahlásil netrpělivě Miles, kterýho sral ten malý modul symbolizující Favorit Solitaire, kam si nemoh kurva ani natáhnout haxnu. „Podivné. Vidím v oblasti asi 100 km od nás určité objekty, jsou příliš malé, ale jsou jich tisíce.“ „Okamžitě nás tam zavezte, posádka se připraví na výsadek.“ Miles tušil, že tohle bude velký.

POVRCH MĚSÍCE EUROPA, 10 KM OD KRÁTERU PWYLL

Výsadek průzkumného teamu o třech členech – Billy Miles, vědecký velitel celé mise, Ronald Pakula, odborník na Chemex a astrogeologii a David Bowman, majitel psího salónu a poručík v záloze při sboru pacifistické divize federace, stáli na úpatí menšího kopce a mžourali na podivné vzdálené objekty asi 100 metrů od nich. „To nemá smysl, musíme blíž,“ rozhodl Miles. Team započal pomalou chůzí, aby se přizpůsobil gravitaci měsíce, asi jako když jdete páteční večer do Sladkáče. Objekty byly poházeny všude v rádiu několika kilometrů, někdy se vyskytující ve velkých hromadách. „Co to sakra je?“ zahulákal nevěřičně Bowman. Pakula sebral jeden z těchto identických předmětů a zdvihl ho, aby si ho všichni mohli prohlédnout. Materiál byl podezřele známý, tvar podivný. Miles použil svoje super-moderní přístroje, aby se pokusil identifikovat materiál z čeho je vyrobený. „Syntetické organické sloučeniny, využití polymerních materiálů.“ zanotoval. „Cože??“ ozval se Pakula, úplně vyvedený z míry. „No, je to plast tywe.“ řekl zmateně Miles. „Plast?? To znamená?“ zeptal se ohromeně Bowman. „Ano! Netřídí odpad!!“

KAPITÁNOVA PRACOVNA

„Kapitáne!“ ozvalo se vzrušeně z vysílačky. Musk se probral ze snění o své raketě na Mars a pravil: „Co se děje, Milesi? Máte něco?“ „Ano, pane. Je to zvláštní. Plastové objekty menší velikosti. Zrovna se snažíme rozluštit nápisy.“ Musk byl napnutý, jak guma od trenek. „Je tam.. *Schwarzwal.. nka*.. Netuším co to má být, ale písmo je lidské!“ „Nic nedělejte Milesi, zajistěte s teamem perimetr, jdu tam!“

POVRCH MĚSÍCE EUROPA, 10 KM OD KRÁTERU PWYLL

Musk přistál se svým osobním malým transportem ve tvaru černého dílka a ztěžka dosedl na povrch. Když vycházel ven, tušil, že pravda je blízko. Projekt DOGA X je reálný, zde jsou důkazy! Obaly od Schwarzwaldské šunky byly všude kolem. Bylo jich stovky a stovky v okruhu několika set metrů. Konečně je tak blízko! Skupina výsadkového teamu stála v podivném rozpoložení opodál. „Co to sakra má u všech cyklostezek znamenat?!“ pomyslel si Miles, který tušil, že Musk má asi jiné záměry i cíle. „Přebírám velení průzkumné mise,“ zahlásil Musk a gestem pozval výsadek do svého transportu. „Moje transportní vozidlo může jezdit i po povrchu. Nasedněte do varlat.“ Stopy obalů od Schwarzwaldské šunky vedly směrem ke kráteru Pwyll. „Tam je náš cíl!“ prohlásil Musk a zařadil jedničku.

KRÁTER PWYLL A NOVÉ HORIZONTY

To, co skupina spatřila, když stanula na úpatí kráteru, předčilo jejich nejdivočejší představy. Všude po kráteru se válelo neobvyklé množství věcí, které spolu na první pohled vůbec nesouvisely. Obaly od šunky, šunka samotná, granule. „Cože granule?!“ vyslovil omylem nahlas myšlenku Miles a byl ještě zmatenější, než když mu Jenováfa řekla, ať jí vykouří péro. Ale nejenom to, byla zde i technická zařízení nejrůznějších tvarů, rozbitých všude po prostoru kráteru. Když se skupina dostala k jednomu většímu objektu, očividně vyrobeného lidmi, přečetla si poškozený název na boku - *ESA Sörös*. „Panebože!“ zahlásil Pakula. „To je sonda co vyslala Evropská federativní republika!“ Všichni byli ohromeni až na Muska, který se tvářil neutrálně a shlížel na dno kráteru, kde stálo něco neuvěřitelného. Všichni upřely oči na dno kráteru. To co tam stálo se těžko dalo popsat slovy. Obrovský monolit šedavé barvy s lehce nažloutlými tóny a ve tvaru. „Patníku?!“ Bowman vyslovil to, co si všichni mysleli, ale báli se domyslet. „Co to kur..“ nedořekl Miles a Musk zakrákoral: „Jdu se podívat blíž, zůstaňte tady!“ Vydal se dolů a už si nikoho nevšímal. Skupina ho přesto pomalu pronásledovala, přitahována podivným tvarem objektu. Musk už byl skoro u toho, když Bowman z ničeho nic prohlásil: „Tywe..! Ono je to celý zechcaný dopiče!“ „Vskutku,“ pravil užasle Miles, který znal dobře tyhle věci od svých buldočků. Musk již ničemu z toho nevěnoval pozornost a hypnotizován monolitem se přiblížil na metr od padesát metrů vysokého patníku. Měl pocit, že slyší hudbu.. Když se přiblížil na pár centimetrů a naklonil hlavu ke stěně patníku, uslyšel slabě hrát hudbu a zpěv:

*Zbejvaj roky asi né moc dlouhý
Do vlasů mi zabroukej ... pá pa pá pá
pá pa páááááá....*

Užasle a odhodlán natáhl ruku a dotknul se monolitu. V tu chvíli vytryskl z patníku velký záblesk a záře zalila celý kráter. Než se výsadková skupina vzpamatovala, zalilo je bílé nekonečné světlo a ... Miles byl sám. Viděl jen bílé stěny a starožitný nábytek. „Musím být na nějakém zámku,“ pomyslel si a koukal na dvě postavy u stolečku. Byl to on sám! Koukal sám na sebe a byl totálně zmatený. Naproti němu seděl Matěj Stropnický a nabízel mu... BOŽE!! Kávu s logrem! Zasranýho turka! „NEEEEEEEEE!“ zařval Miles, a když se chtěl rozeběhnout, tak zmizel. Seděl naproti Matějovi, a ten mu nabízel místo cukru ke kávě, velké zelené anální dildo.

Bowman zmateně koukal na svůj psí salón v Karlíně. „Jsem v Karlíně?“ ptal se sám sebe a zaostřil na podnik. Něco se děje, asi renovace. „Bože!“ vykřikl. Žertovný nápis *Dog Saloon* byl sundáván dělníky a zároveň přibýjeli novou ceduli nad dveře - *Náborová kancelář pro fotbalové chuligány*. „NEEEE!!! To není pravda!!“ rozběhl se ke dveřím a najednou zjistil, že běží po trávníku a dribluje před sebou balón ve tvaru psí hlavy.

Pakula si pomyslel, že je mrtvý. Ta záře. Určitě šel do nebe. Celý život tvrdě pracoval na tom, aby byl prvotřídním pozérem a to určitě ohromilo i boha. Již brzy ho čeká nebeský Chemex a nekonečné válení na.. „Co to sakral!“ zařval a otevřel oči. Ozval se divoký dolby atmos zvuk a probral ho ze snění. Užasle koukal na svoje ruce. V jedné ruce držel obří popcorn šunka-sýr a ve druhé pětilitrovou pepsi s ledem. Nevěřičně vzhlédl a ujistil se, že sedí v multikině a začíná film. Vytřeštěně kouká na plátno. Hlavní role: *Jason Statham* a *Chris Hemsworth*. V tu chvíli si pomyslel: „Jsem v ... PEKLE!“

Vše co se dělo s jeho teamem, **Muska** nezajímalo. Není důležité co bylo, ani co bude. Pluje neprostorem a svou vlastní myslí. Tajemství nových světů a projektu DOGA X je zde! Jeho oči viděli miliony záblesků a barev. Celé galaxie se zhmotňovaly a mizely. „A.....- ! Co to?“ užaslý Musk stojí na jakési chodbě, potemnělé a zasmrádlé. „Co to je kurva za smrad?“ říkal si v duchu. Slyší hluk, hlasy a nalevo dveře a taky vidí více světla. Vkročí tam a zmateně kouká na několik stolů, hluk a plnou hospodu, která by hravě zapadla do kategorie čtvrté cenové, kdyby něco takového Musk znal. Venku se smráká, ale skrze okna vidí Musk, že venku je jakési staré fotbalové hřiště. „Kde to kurva sem?“ Nikdo si ho moc nevšímá, tak se nenápadně rozhlíží po knajpě. U jednoho stolu sedí týpek v oválený bundě a už úplně na šrot. Skelný pohled upírá na sparring partnera na druhé strašně stolu, který už spí s hlavou na stole. U jejich nohou je přivázaný.. pes.. ale to snad..

Je to!? **DOGA X !!!!!**

EPILOG:

„Pane?“ Zavolá si obsluhu Musk a doufá, že si dá aspoň jednu Plzeň když už je tady u konce své cesty. "Hele co tady dělá ten čokl?" koulí očima barman. „Noo, ten není můj, vlastně je, teda já.“ „Tak si ho vem a běž s nim do prdele, tady psi nemaj co dělat, jasný??“ Musk beze slova vstal, vytrh Vincentovi obojek z ruky a vyšel ven vsříc novým zážitkům.

Chodil každý den do práce. /Rekord!

Dost ho to bavilo. /Asi!

Jeho žena /manželka/ doma pekla a jednou denně zamíchala hrnec. /Možná!

Nikdy se nepotkali. /Kuriozita!

Je blbý psát pro Pelhřimovský otazník do mobilu na cestě do Humpolce. /Možná!

Sedíš v druhý lavici za řidičem a přistupující vždy řekne: „Dobrý den, senior, poliklinika.“

/Rekord!

Je to snad nějaký workshop, když se řidič zeptá: „Celej?“ /Kuriozita!

A druhý den o dvacet kilásků vedle, U Kláštera. /Možná!

„Poluklunuka?“ „Prosím?“ „Poluklynyka či outubusák?“ ... „Polsko?“ /Kuriozita!

Otěhotněla. /Kuriozita!

V dílně ho to tak bavilo, že pomíjivý čas mu na ní hodil polštář pod triko. /Možná!

Díval se na to, co se mu stalo doma, vlastně za devět měsíců se podíval jen jednou a vlastně mu nic nedošlo. /Rekord!

Vlastně i zapomněl, proč ji odvezl do nemocnice, měl zrovna v hlavě takové specifické obrábění z výkresu těžko definovatelného tvaru. V záhlaví jen čet „Ágrkinderspower“ /Asi!

Následující dny špatně spal, kolem jeho postele se odehrávaly převrácené rituály. V práci při pohledu na vydařený Ágrkindrspaur si Josef vzpomněl, že už tohle, tenhle tvar, dnes viděl, někdy někde, v ranních hodinách. /Možná!

Ten den se mu dařily nové ágrkindrs nějak oduševnělejc, ač mírně odchylně od výkresu, nad kterým nedumal, ale kterým žil po práci, doma. /Záhada svišícího průvanu!

Ráno Josef ani nestihl do kapsy vložit kus čokolády, totiž ten divný rozruch kolem jeho soustruhu. Boss mu věnoval pohled. /Kuriozita!

Jediný pohled, tvář vykazovala náznak strachu. /Možná!

Pak Josefa zalili do betonu. /Italská praktika!

Marie kojila a zapomněla dnes míchat vomáčku. Dnes jako by necítila potřebu. Jindy by ji tahle prodleva vyosyla, musela by si dát třeba sprchu, dnes jen vteřinově sraštila obočí, ale její šilhající dlouhovlasý drobeček ji to mračení prostě hned nonverbálně vymlátil z otupělé makovice. /Rekord!

Když ten drak v kolébce přestal chrlit plameny, měla Marie horu času na hygienu, ale začala myslet na boha: „Voňavý Bůh v saku dnes opět nepřišel.“ /Norma!

Toho svého boha už neviděla šest měsíců. „Bůh“ měl zde v ágrdomkách od všech bytů klíč, utrousil tuto informaci hned při první návštěvě. Tenkrát náhle stál mezi dveřma! Energický samec v bílém lesklém svalu objímajícím a zvýrazňujícím oblečku, s nevidaně k nebi trčícím pyjem. A právě na poutkách vzadu na zadnici visely klíče, snad sto klíčů. /Z hada! Rekord! Kuriozita! Scifi!

Marii ohřívalo světlo z kolébky. /Asi!

Mařenka posbírala zvířátka v ulicích Agrostroje. /Rekord!

Zvířátka za to přiléhala k malému budoucímu miliardáři v kolébce. Zvířátek bylo ale hodně, přiléhala tedy i k Marii. /Kuriozita!

Naše hodná Maruška si všimla, že to má blahodárné účinky, možná byla jen trochu zmatená z mateřství. /Možná!

Teď už věděla, jak vydělat. Ušila rabušky mnoha velikostí, vložila je do ruksáčku, k ruce svedla šňůrky vedoucí přebytečná zvířátka a vydala se na autobus. /Kuriozita!

Meziměstská teď už nikoho nevozila. Stát cáloval mnohaprocentní slevy a ostatní žili a jezdili svými mnohaprocentně dotovanými elektromobily. /Kuriozita!

Šofér té přepravy zvrátil voči, ale Marie byla hezká a voňavá, zvířátka do jednoho naložil. /Rekord!

Nevztahovala se na ně sleva, ba naopak. Přesto Máňa nic neplatila. Jedním tahem ruky chlapa pod zipem ohřála. /Rekord!

Řízenej Polák za volantem ze svého stroječku lupínky všem zvířátkům vytlačil s nadpisem - Humpolec, Poliklinika-. /Možná!

Teplo, vlhko a slintání léčí. /Za hada!

Poslední dobou je mi tak divně. Dělán každej den to samý. Jdu ven se psem. Jdu ven sám se sebou. Udělám si čaj. Udělám si jídlo. Brambory, rejže, špagety. Pracuju doma a sám. Nepotřebuju lidi. Občas mě ale popadne zvláštní stesk a nevím, čím to je. Jako by se někde někdy něco rozbilo. Nemůžu ale přijít na to, co.

Před několika lety, budou to tak plus mínus tři roky, jsem se rozešel s přítelkyní, a dost se mi ulevilo. Jako by sis vyřízl bradavici, bolí to, ale pak je ti líp. Nejdřív to bylo strašně těžký, ale rychle jsem pozoroval, jak je mi vlastně lehčejí. Jak můžu zase dejchat. Někdy se zkusím přes den jen tak zastavit, a pořádně se nadechnout. Jsem naživu. Jsem sám a necítím nic. Kolem třetí pes potřebuje zase ven. Vyjdu ven a jdu ulicí k náměstí. Teda toho, co dřív bylo náměstí. Sousedka, stará paní Hamondová, si ještě pamatuje, když tu byly ty starý domy. Barevný domy s podloubím jako dortíky v cukrárně. Teď je kolem dokola masa šedých betonově skleněných budov. Sleduju svůj odraz v tom skle, jako bych pozoroval někoho cizího. Pokračuju dál kolem hnusného skladu, kde dřív stála synagoga. Tohle mě vždycky tak nasere anebo rozbere? Nepřemýšlej a pokračuj. Procházení čistí hlavu.

Nemůžu si vzpomenout, jak dlouho tady už bydlím. Mohl bych to asi nějak zjišťovat, ale vždycky se mi z toho akorát zatočí hlava a vzdám to. A možná už to ani vědět nechci. Kdo se moc ptá, moc se dozví. Kolikrát jsem tady už šel a kolikrát ještě půjdu? Kolikrát ještě seberu psí bobek, který je pokaždý úplně stejný a na úplně tom samým místě? Nebo se mi to jen zdá? Pokračuju dál a na rohu jako vždycky odepnu vodítko. Bodne mě z toho u srdce. Někdy přemýšlím, jestli mám v hlavě nějaký bordel, který mi furt dělá ty strašný děja vu pocity. A nebo je to třeba úplně normální, že pes kadí na svým oblíbeným místě. Logicky ho vždycky neomylně odepnu přesně tam, kde už nehrozí jedoucí auto. Vždycky si koupím ty stejný housky, protože experimentovat se nevyplácí.

Někdy mě napadne, jestli budu do konce svého života nosit tyhle stejný kalhoty v týchle stejný ulici. Jako by mě tohle místo polapilo. Jako by mě obklopila jeho měkká a teplá hmota a nechce mě pustit. Město mě prostoupilo. Je kolem mě a je i ve mně. Všechny dny jsou stejný a vlastně je to i trochu příjemný. Kdo chce nějaký překvapení? Dobrý překvapení, jasně. Ale jsou tady i ty nepříjemný, haha. A to nechceš. To radši budeš nevím kolik let, nekonečně dlouhou dobu navlíkat dny jako korále. Teplý, hřejivý, hladký korále... Bezpečí. Jsem pořád tady.

Pokračuju dál, tam kde dřív byly sady. Býval tu park s cestama a stromama. Uprostřed pěkný hřiště. Lavičky. No, ale zůstaly tu už jenom ty stromy. Je jich tu daleko víc než dřív, co se tak dá vyzpozorovat ze starejch fotek. Občas se najde kus uhníly starý lavičky. Příroda si to všechno bere zpátky. Asfaltový cesty už jsou pryč, kořeny je prorostly. Tady jsme se dřív loudali se Zuzkou. Kouřili cigárko, pozorovali kachny, byla pohoda. Bylo nám dobře. Ale teď už jsem sám. Necítím skoro nic.

Ve svém světě, ve svojí hlavě, ve svojí vlastní svobodě a čase, ztrácím se v tomhle lese. Chodím tu deset minut nebo deset hodin? Na tom nezáleží. Myslím na sen, co se mi zdál minulou noc. Prý není nic nudnějšího, než když vám někdo povídá svůj sen. Nezajímá vás to, a navíc se to ani pořádně nestalo... Ale můj sen byl o tom, že jedu někam pryč a daleko odsud. Tak šíleně vzdálená věc. Být někde jinde? Dokonce přes noc? Nereálný. Tohle místo mě totiž pohltilo a už mě nechce vrátit. Ani pustit někam jinam.

Je čas to pro dnešek pomalu otočit domů. Jdu zase ulicí. Dřív tu v řece byly kachny, a ještě předtím lososi, ale už tu není nic. Zdáčky zahlídnu postavu. Soused... blíží se a usmívá:

„Se psem? Je hnusně, co?“

„No jo...“

„Tak co doma, všechno dobrý?“

„...hm“

„A co Martina, někdy se stavte!“

Jako by mi něco prořízlo hrudník: „Tak já už musím jít, díky...“

„Tak pozdravuj doma. Doufám že děti jsou už zdravý.“

„Jo... Měj se...“ Mizím odtamtud a snažím se zahnat ten zvláštní stesk. Samota mě obaluje.

Tohle místo mě pohltilo. Jsem sám na tomhle světě, v tomhle městě, a za chvíli už zase snad nebudu cítit skoro nic.

Účinkovali: Jakub Marek, Biaggi, Janul, Mrdkowskij, Friedrich bez Rýče, Von Oelsnic, Automatická pračka, Vincent, PazifischeSpitZmaus, plk. Schwarzwald, Akub Inářů, Mr. Zmež, Alain Ripley a Místostarosti.

Pelhřimovský otazník č. 19

Nakladatelství Sama doma

Vytiskla Tiskárna

Rok vydání 2022

<https://www.facebook.com/pelhrimovskyotaznik>

pelhrimovskyotaznik@seznam.cz

*„Max Biaggi,
je nejlepší,
notorious biker,
like B.I.G.“
Biaggi*

